

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT 79 HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень!
у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Взаємодіє Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українському Робітничому Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

РОЗБИТИМ ФРОНТОМ ПРОТИ
БІЛЬШОВИКІВ.

Кінець грудня й початок січня були дуже активними серед наших "ширих українців" в Канаді. Відбувалися з'їзди, "парламенти" від моря до моря, вироблялися плани, об'єднувалися бурси, будувалися музеї, колегії, а завершилися це все мільйонним доларом за десять літ. Довенький час десять літ, але можна й почекати, коли скорше тяжко таку суму зібрати. Сто тисяч доларів річно протягом десяти літ — також не дуже зле. Мільйонна десятирічка — так би сказати.

Та нас цікавить не так той мільйон доларів, як похід всіх цих петлюрівських та шаповалівських сусів проти організацій українських робітників і фармерів. Читачі нашої газети бачили вже з дописів, що головною темою петлюрівських з'їздів в Едмонтоні й Саскатуні була боротьба проти більшовиків, проти наших масових організацій. Не дивлячись на те, що вони "валються", промови суських керівників цілим своїм виступом звернені були проти наших організацій, нашої преси, нашої діяльності. Хоч наші організації "валються", то проте візьмемо петлюрівські суси мусять брати з більшовиків, мусять так само централізуватися, піся нашою прикладу працювати, в більшовиків вчитися і т. ін.

Це тільки ще раз підтверджує, що самостійники не мають нічого самостійного, що вони свою самостійність латають чужими латками.

У Вінніпегу петлюрівці на своєму з'їзді постановили перш всего бути спотворченими британцями. А щоб бути ними, то вони у своїй резолюції прирекли панам воювати більшовиків. В теперішніх часах це одинокий засіб доказати свою вірність британському чи якому-б там не було капіталу. Сумніваюся, чи британський капітал збудує їм за це місток з Канади через Велику Британію — Варшаву на Україну. Надто бо коштуватиме це річ.

Побити сусами на "неутраїтній території" шаповалівсько-мандриківські "соціологи" також рішили вдарити на більшовиків. Закликаючи українців лунитися з ріжними політичними партіями, один з лідерів цієї безхребетної есерівщини дуже настоював на поборюванні більшовицької пропаганди в Канаді, що й провадить "московські агенти". Бідачисько навіть нового нічого не придумав поза "московських агентів". Дуже-ж то убога "соціологія", і з "тими єгипетськими" вона виритися не може. Коли вже лідерство тої "соціології" таке безнадійно туполобе, то після програвання боротьби з сусами на "неутраїтній території" бодай би декому з робітничих членів того угруповання повинно бути яким, що їхні лідери провадять їх під перехрестний вогонь, що вони будуть бити зі всіх боків за "соціологію" своїх лідерів. Приклади цього вже є наочні: поразка на "неутраїтній території", невдачна мандрівка Мандрики по сході Канади й цілковита втрата незалежності території західної Канади. Одним словом — довкола "тима єгипетського".

В Едмонтоні, Саскатуні, на трох з'їздах у Вінніпегу проголошено війну більшовикам. Вся тяжка артилерія спрямована проти більшовиків. І все це після того, як сотні разів "доказано", що "більшовики валються", після того, як на кожному своєму з'їзді суси казали: "вишес від більшовиків".

Цікаві-ж бо справді ті суси. Коли наші організації повинні бути ім прикладом, як своєю організаційною формою, так і діяльністю, то пощо-ж їх тоді поборювати? Поваливши наші організації, суси неминуть на кому взуватися. А раз так, то тоді самі вони готові перетворитися або в сови, або в тулуб без-головні.

Як бачуть самі наші читачі, ми останніми часами залишили взагалі подеміку з тими жовтобланими таборами, полишивши цю справу дописувачам, коли хтось з них мав до цього охоту. Робили ми це не з прихильності чи боязни перед ними, а тому, що на порядку днів у нас були далеко важніші справи, щоб ними цікавитися і їх висловлювати працюючим. Просто це хотілося робити сусам реклами. Коли-ж ми зараз торкаємося їхніх парламентів, то тільки тому, щоб підкреслити, як вони кричать "ловити злодія". З перебігу їхніх з'їздів, з того, хто на них був присутній, що на них говорилось, як говорилось та ухвалювалось — видно ясно й недовозначно, що валються не більшовики, але суси. Навіть не валються, а розлазяться не встигнувши зібратися до купи. Мільйон доларів — це тільки бажання, мрія, це витягнення погвинного плану Боера-Цегельського про позичку мільйона доларів. Суси слово "позичку" замінили на "збірку", а самі, будучи певні, що ніхто їм того мільйона не дасть, почали говорити про музей, в якому, без сумніву, опиняться всі їхні плани. Розуміється, що й музей той буде "збудований" з кількох дощок в одному з кутків моголянської бурси. В нему змістяться не тільки всі плани, але й цілий ССС. Про це вже ширікають самі петлюрівські горобці на суських вербах, на яких обіцяні грушки так як й не вродили і не вродять.

Фармери до Едмонтону на з'їзд не приїхали. Приїхали лише фармерські бізнесмени. Не приїхали фармери й до Саскатуну. Хотіли хоч одним похвалитися, але й той сказав, що його ніхто не прислав, що він приїхав делегатом сам від себе. На з'їздах була сама "інтелігенція" та попи. Та й між ними нема згоди, хоч її дуже стараються замазувати. Діло в тому, що коли одні дивляться на церкву, як на самоціль, то другі як на засіб. Петлюрівщина, сподіючись створити православною церквою підвалини під політичну партію й покладаючись в цьому на своїх власного виробу егомосців — перерахувалася. Між самими сусами вже починається кампанія за "відокремлення церкви від держави" й то якимось напрямом — замість того, щоб це починали дивити, то починають духовити. Боротьба йде за те, чи ССС для церкви, чи церква для ССС-а.

І вона піде, бо немає перед собою ніякого іншого виходу. Маніфестуванням своєї вірності британським імперіалістам та викляттям більшовиків людей не нагодуєш. Вже давніше по-виключувано з Народного Дому в Саскатуні бувших найзавзятіших свистунів. Передання чи перепопання бурси Грушевського бурсі саскатунській тільки прискорить цей розклад.

Позичена в більшовиків система централізації вилізе сусам боком. Для успіху централізації потрібні переконання, ідеї, чого якраз немають керівники сусів і не мають, бо вперді безпросвітна тьма, бо нема прямої дороги, а на чужих містах з Канади через Англію, Польщу аж до Чорного моря не тільки дуже легко можна розгубити самостійницькі ідеї, але й поломити ноги. Ні, коли ССС заговорив про створення музею, то це одиноким позитивним, що він придумав. І найпершим експонатом того музею буде такий сам ССС.

СВІТОВИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ РУХ НА
НОВОМУ ЕТАПІ.

(Стаття московської "Правди".)

Шеста сесія Центральної ради Профінтерну, що відкривалася 15-го грудня в Москві має своїм завданням підсумувати боротьбу міжнародного революційного профруху з часу четвертого конгресу Червоного Інтернаціоналу професіоністів. Період цей багатий на великі якісні бої і на напруженіший досвід. Життя найближчому ствердило аналіз VI-го конгресу Комінтерну і IV-го конгресу Профінтерну про зростання загострення класових і міждержавних суперечностей, а досвід боїв доводить, скільки правильна була установка IV конгресу Профінтерну на самостійне керівництво економічними боями поза і проти волі реформістських вождів.

Значення цієї сесії зростає у зв'язку з тим, що вона відкривається в момент початку світової господарської кризи і цілковитого поразки легенд про стабілізацію, про організацію капіталізму та інші праві і примірнісні дурниці.

Біржовий крах у Злучених Державах стає — вихідним пунктом нової світової економічної кризи. Це тягне за собою велике загострення внутрішніх і зовнішніх суперечностей. Боротьба американського капіталу проти свого пролетаріату, боротьба за ринки набере ще більшої гостроти, ніж раніше. Американський капітал кинувши тепер усі свої сили на те, щоб вибити своїх конкурентів з позицій, що їх вони посіли. Для цього потрібний ще більший натиск всередині країни на робітничу класу, щоб зменшити собівартість товару, розвинути експорт, загострення боротьби проти Англії, Франції і зростаючої активності проти німецьких експортерів.

Світова господарська криза, яка починається, кинувши загострити соціальні суперечності. Хвиля економічних боїв здійснюється. Ніколи ще позитивний характер ніяких економічних боїв не був такий ясний, як тепер. Навіть дрібні страйки — згадаймо страйк трубопрокладників у Берліні, металів у Гізів гірників у Брукліні і т. ін. — набирають великого політичного значення.

У кожному з цих страйків робітники стикаються з усім апаратом буржуазної держави, фашістською профбюрократією і соціал-демократичною партією, що кидають усі свої сили на придушення руху. А тому, першим пунктом порядку денного поставлено питання про підсумки економічних боїв. Це тим більше потрібне, що в галузі проводу економічними боями, і в компартиях, і в революційних профсоюзів, є ще замало досвіду.

Лінія на самостійне керівництво економічними боями і проти волі реформіст-

СПІЙМАЛИ НА ГАРЯЧОМУ ВЧИНКУ.

(Стаття харківських "Вістей" з приводу арештування польських шпигунів на Україні.)

На сторінках польських офіційних газет зовсім недавно — і в який уже раз — розгорнулось дике цькування проти офіційних представників радянської держави, не зміцнені жадним фактом, ані тінню факту, розгорнулось кампанія, просякнута наскрізь наклепом і брехнею, кампанія, організована на "спеціальне замовлення". Варто порівняти зміст і тон антирадянської агітації, що її провадила в цей час польська офіційна преса, наприклад, зі статтями вміщуваними того самого часу в офіційній французькій газеті "Тан", або в органах англійських твердолобих, щоб побачити зв'язок між тим, що писалося у Варшаві і висловлювали, робилися в Парижі і Лондоні.

Пильність органів ДПУ дає нам тепер змогу протипоставити факти, брехливі, обвинувачення — обвинувачення реальні й незаперечні. Слідом за викриттям ефремівщини, контр-революційної змови, що мала на меті відновити в Радянській Україні владу буржуазії і добу здійснити це, відокремити Радянську Україну від Радянського Союзу під протекторат одної чужоземної держави, органи ДПУ України піймали на гарячому вчинку шпигунський зграю, що працювала на Україні за безпосередньою участю офіційних осіб польського консульства в Києві, зграю, що провадила й військово-шпигунство й була посередницею між петлюрівськими організаціями, що перебувають у Варшаві, та місцевими контр-революційними організаціями.

Польський уряд, в супереч зобов'язанням, що він їх узяв на себе за Ризькою угодою, всіляко допомагав діяльності на його території активних антирадянських організацій. Ціла низка загально-військових фактів доводить, що ці організації, як російської, так і української, надто української еміграції користалися з особливої уваги й особливої охорони польських урядових коз. Починаючи з доби так зв. тарновського уряду МНР, польські урядові органи (другий відділ генерального штабу) система-

тично й посилено використовували петлюрівських *запрошувачів для організації шпигунства та контр-революційної роботи в радянській країні. За останні роки ця діяльність особливо посилювалася. Вона посилилася безпосередньо в зв'язку з підвищенням інтересом, що виник у Парижі та в Лондоні до недовитків петлюрівщини. Політичні близюки — "голова уряду МНР" Андрий Лівницький і лідер МНДО Дмитро Левицький являють двох членів Януса, два обличчя субсидованої агентури, що діє за безпосередніми завданнями й вказівками польського фашізму.

Виконуючи чорну роботу для заправил імперіалістичних держав, ці представники української буржуазії перебувають під безпосереднім проводом урядових органів польської республіки. Викриття шпигунської організації є, отже, перекональним і, як відомо, не першим доказом.

Зловживаючи тим перевагами, що їх дається офіційним органам чужоземного уряду, польське консульство в Києві включило до свого складу у вигляді "поверів" тощо, ряд офіцерів другого відділу генерального штабу, організувало через них військово-шпигунство, схиливши до державної зради ряд радянських громадян, а також використало своє привілейоване становище для посередництва між варшавським петлюрівським агентурою світового імперіалізму й місцевими контр-революційними елементами.

Радянська суспільність має право сподіватися, що радянський уряд зробить належне, щоб поставити польському урядові вимогу припинити такі зловживання консульськими прерогативами та припинити охорону активних антирадянських організацій на території Польщі. Радянська суспільність зробить з нового викриття ДПУ той висновок, що польські урядові кола продовжують активно готувати ворожі дії проти СРСР, що отверга антирадянська активність українських фашістів після викриття ефремівської змови безпосередньо зв'язана з прихованою активністю польських урядових коз.

М. Ф.—ко.

матеріал компартії, щоб роз'яснити масам всю згубність меншовицького урядування. Компартія згуртує навколо себе широкі маси здобувачів переважну більшість в робітничій класі Німеччини.

РАДЯНСЬКО-ТУРЕЦЬКЕ ЗБЛИЖЕННЯ.

Перебування тов. Карахана в Туреччині.

Радянські дружні відносини з Туреччиною тривають уже не перший рік. СРСР і Туреччина зв'язані кількома договорами, що свідчать про бажання обох країн на основі взаємного довіри далі розвивати політичні й економічні стосунки. Подорож тов. Карахана до Туреччини є просто демонстрацією тієї незмінної дружби, що й надалі буде посилюватися зламаним імперіалістичними державами.

Нема нічого дивного в тому, що такі приязні й щирі відносини існують між пролетарською країною і буржуазною Туреччиною. Звісна річ, між радянським соціалізмом, ладом державним устроєм Туреччини є неперехідна прірва. Та водночас є в обох державах і спільні вороги, що диктують в певних питаннях єдину лінію.

Передвоєнна Туреччина була фактично колонією європейського капіталу. Теперішня кемалістська Туреччина певною мірою сподівалася залежності від чужоземців і поволи виходить на шлях самостійного економічного розвитку. Звідси й виникає неминучість змагання з імперіалізмом, що не забув своїх старих привілей і прагнув би за слушної нагоди їх відновити.

Не можна сказати, щоб турецький уряд посідаючи об'єктивну лінію боротьби з чужоземними імперіалістами. Адже молода турецька буржуазія не тільки конкурує з чужоземними банкірами й промисловцями, але й частково від них входить у згоду з тими або тими угрупованнями буржуазних держав.

Важання між двома напрямками: дружби з СРСР і згоди з буржуазними країнами, ще довгою визначатиме шлях зовнішньої політики Туреччини. Будемо сподіватися, що подорож тов. Карахана роз'яснить стан і приведе до рішучої орієнтації (напряму) Туреччини на дружбу з СРСР.

М. Ф.—ко.

КАТОРЖНИЙ ВИРОК У СПРАВІ 24 ПОЛЬСЬКИХ РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ.

У Варшаві оголошено присуд у справі 24 революціонерів. Головного обвинуваченого Томоровича засудили на 8 років каторжної тюрми. Колишнього й Шелья — на 6 років каторжної тюрми кожного; Новогрудського — на 5 років, а решту — на річні строки від 4-ох до 2-ох років. Трох обвинувачених суд виправдав. З останнього слова скористалися троє — Томорович, Шелья та Новогрудський. Слова виснаженого тяжким тюремним ув'язненням Новогрудського справили глибоке враження на присутніх, але не на суддів, які знову засудили його на 5 років.

Оборонець Дурач дав таку характеристику одному зі свідків обвинувачення прокаторові Чуме.

"Ця тварина, — заявив Дурач, — просиділа в тюрмі тільки три місяці як та перелякалась, що одразу обернулася з лідера лівни ППС на провокатора. Цей жалюгідний богуз побоювався навіть прийти на суд зі своїми провокаторськими свідченнями".

Другий оборонець Штерлінг докладно зупинився на тому, якими методами у Польщі інсценують масові політичні процеси, основані на свідченнях провокаторів,

можуть вдовольнити буржуазну нерівку. Впливова частина польських банкірів промисловців вимагає ще більше підкріплення податковий прес і ще дурити послити експлуатаційної робочої сили. За проповідити високі посади тільки тоді, коли треба було покласти новий тягар на робітників. Так сталося і в Німеччині, де руками соціал-демократичних міністрів мають бути здійснені лихварські заходи.

Зв'язки на себе зобов'язання платити за планом Понга — понад 2 мільярди золотих марок на рік, німецька буржуазія ні одної хвилини не припускала, що вона сама платитиме ці гроші. Отож, як тільки справа зайшла про те, щоб відшукати потрібні кошти для виплати, на порядку денний стала так звана, фінансова реформа.

Німецькі меншовицькі далеко пішли в своєму бажанні додати буржуазії. Соціал-демократичний Гільфердинг розробив проект, за яким мають бути підвищені акції на релігійного вжитку і встановлено високі мита на продукти сільського господарства.

Але тут приходить підчас і Меншовицькі поступки вже не

Платити має тільки робітник.

(Фінансова реформа в Німеччині цілим тягарем лягає на робітників.)

Проблема кадрів — це проблема витягнення до проводу молодика, робітниця, проблема нових сил, що їх можна знайти на заводах і фабриках, особливо в період велетенських сутинків між працею і капіталом.

Нарешті, останнє питання порядку денного — про підготування V-го конгресу Профінтерну. Вся підготовча робота до конгресу має проходити під гаслом суворого самокритичного виявлення своїх власних хиб та дефектів і боротьби проти правого ухилу та примиренства у лавах революційного професійного руху.

ЦЬКУВАННЯ АКАДЕМІКІВ.

Підбурювані ундіями та соціал-радикалами ріжні українські буржуазні угруповання скажено нападають на академіків ВУАН, а особливо на академіка Студинського. Вони вимагають, щоб академіки зрікли свого звання.

У Заболотів дрібнобуржуазне українське угруповання ухвалило постанову, закликаючи наукове товариство імені Шевченка звільнити академіка Кирила Студинського з посади голови цього товариства за його "радянське поведіння".